

En büyük baht: Mülkün malikini tanımak

Afyon'dan Ahmet Özbabalık: “Malik ismini açıklayarak, Malik-Mülk ilişkisini ayrı ayrı izah eder misiniz?”

MÜLKÜN MALİKİ O'DUR

Cenâb-ı Allah bütün kâinatın Mâlik'idir. Her şeye hükmü geçen, her şeyi îcâd eden, her şey Kendisinin olan, her mülkün tek ve gerçek Sahibi Cenâb-ı Hak'tır.

Kâinat mülkünün Sahibi ve Malik'i olan Allah, kâinat üzerinde gerçek tasarruf Sahibidir. İnsanlara emir ve nehy gönderen O'dur. Her şeyin Sahibi ve Rabb'i, her şeye “Ol” emriyle hükmeden, kâinâtın hükümrânlığı kendisinde bulunan, dünyada insanlara mülk veren, âhirette ise tek hüküm ve emir Sahibi olan Cenâb-ı Hak'tır. Her şeyin mülkiyeti Allah'a aittir. Resûlullah'ın (asm) haber verdiği¹ Mâlik ismi Kur'ân'da da geçer. Bir âyette: “O Rahmân ve Rahîm'dir. Cezâ gününün Mâlik'idir.”² buyurulmakta, bir diğer âyette de; “De ki: Allahım! Mülkün Mâlik'isin, Dilediğine mülkü verirsin, dilediğinden de çekip alırsın.”³ buyurulmaktadır.

MALİK'İN MÜLKÜNDE İSYAN BAHTSIZLIKTIR

Şu kâinât Mâlik'inin sonsuz bir rahmetle Rubûbiyet ettiğini kaydeden⁴ Bedüzzaman, Mâlik'ül-Mülk-ü Zülcelâl'in geniş bir merhamet eseri olan bu fânî memleketinin, ebedî âlemde ebedî mülklere, dâimî meskenlere, temelli kalıcı sakinlere, bâkî makamlara ve mukîm mahlûklara işâret ettiğini, bu işâretin şu âlemde görünen merhamet, hikmet, inâyet ve adâlet hakikatlarından anlaşılacağını⁵ beyan eder. Saîd Nursî, Mâlik-i Zülcelâl'in memleketi içinde isyan ve küfrün ne kadar acı ve vahim olduğunu; zîra kâinâtta çok büyük ve azametli varlıklara ve dev kürelere sözü ve emri geçen Kudret-i Ezeliyeye, insanların ve cinlerin isyanlarının ve küfürlerinin hiçbir etki etmeyeceğini; gurur ve temerrüdün ise, en büyük kötülüğü kendi sahibine getireceğini belirtir.⁶

İNSAN KENDİNE MALİK DEĞİLDİR

Bedüzzaman'a göre, fânî dünyanın insanı müteessir etmesinin sebebi, insanın,

mülkûn Sahibinden ve Mâlik'inden gaflet etmesidir. Mülk; Kadîr olan, Rahîm olan, Mâlik olan Allah'ındır. Mâlik-i Hakîkî'den gaflet edilmemelidir.⁷ İnsan Allah'ın hem mülküdür, hem de mülkü üzerinde Allah'ın emriyle tasarruf eden memlûküdür. İnsan kendini kendine mâlik saymamalıdır. Çünkü insan kendini idâre etmekten âcizdir. O yük ağırdır. Mülkü Sahibine teslim edip Allah'ın kudretine istinad eden ve rahmeti ittiham etmeyen insan keder çekmez, keyfine bakar, zahmeti atar, safâyı bulur.⁸

Çünkü ferşten arşa, serâdan Süreyyâ'ya, zerrelerden yıldızlara, ezelden ebede kadar her bir mevcut, semâvât ve arz, dünyâ ve âhiret, her şey Allah'ın mülküdür. Mâlikiyet mertebesi Tevhid-i azam sûretinde O'nundur.⁹ Mâlikimiz Allah'tır. Çünkü biz memlûküz. Bizim üzerimizde tasarruf eden bizden başkasıdır.¹⁰ Cenâb-ı Hak, Mâlik unvanıyla bütün kâinâtın Rabb'idir.¹¹

MÜLKÜN FÂNİ OLUŞUNDANTEESSÜF ETMEMELİDİR

İnsanın her bahar ve yazda gayptan, hiçten, umulmadık yerden ve kuru topraktan lezîz rızıklarını ihsân eden Mâlik-i Kerîm'in iâşe defterine kayıtlı bulunduğunu beyan eden Bedüzzaman, böylesi bir kulluğa şuuru olan insanın elîm acısının lezzetli bir iştihaya, acizliğinin ve fakirliğinin hoş bir lezzete döneceğini kaydeder.¹²

Saîd Nursî'ye göre, ayrılıp gidişi tazelenmekten ve yenilenmekten ibâret olan mülkûn fani oluşundan teessüf etmemelidir. Çünkü Mâlik-i Bâkî Allah'tır,¹³ Mâlik-i Rahîm'i tanımayanlar, ahmak Sofestâiler gibi bu yeryüzü mülkünü mahsulâtıyla berâber inkâr etmeye mecburdurlar. Çünkü Mâlik olmazsa, mülkûn de olmayacağı aklın zarûrî netîcesidir.¹⁴

“Mahkeme-i Kübrâ gününün Mâlik'i”¹⁵ âyetini tefsir eden Bedüzzaman, bu kâinât Sâniinin sermedî rubûbiyetinin, rahmetinin, hikmetinin, ezeli ve ebedî cemâlinin, izzet ve celâlinin, yüksek ve nezih kemâlinin, nihâyetsiz sıfatlarının ve sonsuz isimlerinin âhireti kat'î bir surette gerektirdiğini beyan eder.¹⁶

Dipnotlar:

- 1- Tirmizî, Daavât, 86.
- 2- Fâtihâ Sûresi, 1/3,4.
- 3- Âl-i İmrân Sûresi, 3/26.
- 4- Sözler, s. 70.
- 5- Sözler, s. 81.
- 6- Sözler, s. 166.
- 7- Lem'alar, s. 249.
- 8- Mektûbât, s. 219.

- 9- Mektûbât, s. 226.
- 10- Mektûbât, s. 234.
- 11- Mektûbât, s. 399.
- 12- Şuâlar, s. 62.
- 13- Şuâlar, s. 82.
- 14- Şuâlar, s. 519.
- 15- Fâtiha Sûresi, 1/ 4.
- 16- Şuâlar, s. 529.